

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

Den 22. november 2016

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 466 (Alm. del) af 29.
august 2016 stillet efter ønske fra Joachim B. Olsen (LA)

Spørgsmål

Ministeren anfører i svaret på spørgsmål 379, at man bør anvende middelrette skøn af elasticiteter, når man regner på dynamiske effekter af skatteændringer. Samtidig anføres det i svaret, at der – udover effekten på arbejdsudbuddet - kan være effekter på produktiviteten af skatteændringer, men at disse i dag ikke indregnes. Mener ministeren, at en elasticitet på 0 for effekter på produktiviteten (og en samlet elasticitet på 0,1 for både arbejdsudbud og produktivitet) er et udtryk for et middelret skøn, når man ser på den videnskabelige litteratur om elasticiteten af skattepligtig indkomst?

Svar

Finansministeriet anvender en lønvægtet substitutionselasticitet på 0,1, som knytter sig til arbejdsudbuddet målt i timer, *jf. besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 379 af 28. juni 2016*. Denne elasticitet vurderes at være den mest retvisende (og middelrette), i forhold til at vurdere effekten på de offentlige finanser ved en ændring i personskatterne. Det skyldes, at øget produktivitet som følge af en lavere marginalskat vurderes at være omtrent neutral i forhold til de offentlige finanser¹, *jf. besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 379 af 28. juni 2016*. Der er bred enighed blandt økonomer om denne konklusion².

Selvom ændret produktivitet i den private sektor vurderes at være omtrent neutralt for de offentlige finanser, vil der være en positiv BNP-effekt af øget produktivitet. Finansministeriets BNP-beregning tager udgangspunkt i arbejdsudbudseffekten målt i timer, og eventuelle produktivitetseffekter indgår derfor ikke i BNP-skønnene, *jf. besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 414 af 15. juli 2016*.

Det bemærkes, at det på baggrund af elasticiteter for skattepligtig indkomst ikke er muligt at identificere den rene produktivitetseffekt, da den adfærdseffekt, som måles, også indeholder effekten af fx arbejdstimer, skatteplanlægning og skatte-

¹ Når øget produktivitet fører til stigende lønninger i den private sektor, vil de offentlige lønninger og overførsler stige tilsvarende bl.a. som følge af reguleringsordningerne i de offentlige overenskomster og satsreguleringen.

² Se fx tidligere overvismand Hans Jørgen Whitta-Jacobsen i en artikel i Børsen i 2014 <http://www.business.dk/oekonomi/overvismand-indroemmer-det-er-ikke-gratis-at-fjerne-topskatten>.

unddragelse. Resultaterne fra disse undersøgelser kan derfor ikke umiddelbart tages som et udtryk for rene produktivitetseffekter.

Da det naturligvis er vigtigt at opgøre produktivitetseffekter så retvisende som muligt ved ændringer i personskatterne, vil Finansministeriet også fremadrettet følge med i den danske og internationale forskning og løbende vurdere, om nye resultater skulle give anledning til at forbedre ministeriets beregningsforudsætninger. Et eksempel herpå er et nyligt studie på danske data, der benytter en søgeteoretisk modelramme til at estimere elasticiteten af skattepligtig indkomst, som følge af øget mobilitet, med hensyn til efter-skatteraten i et interval 0,15-0,35, jf. *Kreimer, Munch og Whitta-Jacobsen (2015)*. Som forfatterne gør opmærksom på, er det vanskeligt at isolere produktivitetseffekten fra timeeffekten. Der er derfor behov for flere analyser, som søger at estimere den rene produktivitetseffekt af skatteændringer.

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen
Finansminister